

The Nairobi Summit on
ICPD25

**Danmarks og UNFPA's forsøg på
at vride armen om på kenyanerne
under topmødet i Nairobi
endte som en dundrende fiasko**

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi. I slutningen af 1950'erne

opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstætteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk
Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 40. årgang nr. 3

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?

**Så husk venligst
at sende os din nye adresse
på info@rfm.dk
– eller ring til os!
Det er ikke nok
at melde flytning til
folkeregisteret eller
postvæsenet.**

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Løgn over løgn

er, som nogen måske husker, titlen på en roman fra 1971 af Henrik Stangerup, som det imidlertid ikke er min hensigt at skrive om her. Jeg kom bare til at tænke på disse tre ord under redaktionen af dette blad, som i høj grad er kommet til at handle om abortpropagandaen både her og i det store udland.

F.eks. er det påfaldende, at medier, politikere, FN-organer m.fl. selv i dette årtusind – uden at rødme eller ryste på hånden – påstår, at aborter ikke kan kaldes drab, fordi det ufødte barn først "bliver til" et menneske, når fødslen er fuldbyrdet. Det har de gjort i snart 50 år, selv om det er en ubestridelig kendsgerning, at et menneskes liv begynder ved befrugtningen.

Tilsvarende kan man undre sig over, at FN-bureaukratiet tillader sig at fremture med forsøg på at fremstille provokeret abort som en menneskeret – uanset at der ikke er den ringeste dækning for en sådan påstand i FN's menneskerettighedserklæring fra 1948 – og heller ikke i nogen senere FN-erklæring vedtaget af generalforsamlingen.

Og mindst lige så afslørende er det, at man nu som før ved hjælp af sproglige manipulationer som "reproduktive rettigheder" og "reproduktiv sundhed" forsøger at skjule, hvad man foretager sig i den 3. verden. Det kan siges med et enkelt ord: befolkningskontrol.

Så har jeg trods alt mere respekt for de kvindelige debattører, som for årtier siden i det mindste *argumenterede* for deres ønske om at legalisere abort og i den forbindelse ikke lagde skjul på deres bevæggrunde.

Jeg tænker blandt andet på en debatbog med titlen "Livet begynder ved befrugtningen" og undertitlen "Om nødvendigheden af fri abort".

Her skriver psykologen Margaretha David: "Fosteret er – uanset at abort [derfor] må blive sværere at forlige sig med – et lille menneske, med alle dets anlæg. Og følgelig er abortindgreb fosterdrab" – men tilføjer, at hun "ikke kan se noget realistisk alternativ til den frie abort."

Teologen Lone Fatum skriver, at hun "med udgangspunkt i den forestilling, at liv begynder ved undfangelsen," fastholder "den opfattelse, at provokeret abort er mord, men at et sådant mord undertiden kan være nødvendigt ..."

I begge tilfælde to udmeldinger, som kunne lægge op til en saglig debat. Men den tid er forbi. I dag er debatten forstummet – druknet i en malstrøm af *fake news*, fordrejninger og bevidste fortællelser.

Når vi alligevel fortsætter kampen, er det i håbet om, at Abraham Lincoln ikke tog fejl, da han sagde: "Man kan bedrage alle mennesker engang imellem; man kan bedrage nogle mennesker altid; men man kan ikke bedrage alle mennesker altid."

Torben Riis

USA

Donald Trump i FN: Der findes ingen internationalt anerkendt ret til abort

21 lande tilslutter sig den amerikanske erklæring

Tirsdag den 24. september talte præsident Trump til FN's generalforsamling, hvor han bl.a. fordømte de kræfter i FN, som agiterer for en radikal abortdagsorden.

Vi er opmærksomme på, at mange FN-projekter bygger på en påstand om, at der findes en internationalt anerkendt ret til at få foretaget offentligt finansierede abortindgreb

helt frem til fødselsøjeblikket. Men amerikanerne, sagde han, "vil aldrig holde op med at forsvare uskyldigt liv."

Og han fortsatte: "Globale bureaukrater har absolut ingen adkomst til til at angribe de landes suverænitæt, som ønsker at beskytte uskyldigt liv. Som mange andre nationer i dag tror vi i Amerika på, at ethvert barn, født eller ufødt, er en gave fra Gud."

Dagen før havde USA's sundheds-

minister, Alex Azar, i en fælles erklæring med 18 andre lande, som tilsammen repræsenterer 1.3 milliarder mennesker, ligeledes slået fast, at der ikke eksisterer nogen international ret til abort. Samtidig kritiserer de brugen af tvetydige udtryk i FN-dokumenter såsom "seksuelle og reproduktive rettigheder".

Tre andre lande har siden sluttet op bag erklæringen, således at tallet nu er oppe på i alt 21 nationer.

FN-topmødet i Nairobi: UNFPA's forsøg på at få vedtaget sin abort- agenda gik (heldigvis) i vasken

Så skete det igen! FN's befolkningsfond (UNFPA), prøvede nok engang at få gennemtruffet sin abort-agenda – denne gang ved at arrangere et topmøde i anledning af 25-året for FN's befolkningskonference i Cairo.

Medarrangør til mødet, som fandt sted den 12.-14. november i Kenyas hovedstad Nairobi, var (naturligvis)

Danmark, som hermed atter profilerede sig som en driftsikker skødehund for den internationale abortlobby.

Den harmløse overskrift: "Den internationale konference for befolkning og udvikling" (ICPD) dækkede traditionen tro over en dagsorden, som i realiteten kun handlede om at få vredet armen om på de medlems-

lande, der endnu ikke har indført fri abort. Men når det ikke lykkedes arrangørerne at få sat deres vilje igennem, skyldtes det især, at verden på flere måder har ændret sig siden Cairo-konferencen i 1994.

For det første er UNFPA oppe mod en kompetent og velfungerende Pro-Life-bevægelse, som ganske vist ikke svømmer i penge ligesom

sin ærede modpart, men som til gengæld ikke har det ringeste besvær med at gennemskue UNFPA's og andre ligesindedes manipulationer på den internationale arena.

For det andet kan abortlobbyen ikke længere læne sig op ad verdens førende supermagt USA, som det var tilfældet i Clinton-æraen. Det blev de eftertrykkeligt mindet om under afviklingen af mødet.

USA går til modangreb

USA og 10 andre lande udsendte således en erklæring den 14. november, hvor de fastslog, at et hvilken som helst dokument, der måtte udgå fra mødet, er ugyldigt og derfor ikke forpligter medlemslandene til noget som helst.

Dermed var tæppet trukket væk under den "Nairobi-erklæring", som blev udarbejdet under konferencen, og som indeholdt en række "mål", der blandt andet gik ud på at promovere abort, LGBT-rettigheder og indføre yderliggående seksualundervisning over hele verden.

Manipulationer

Men allerede fra starten blev konferencen mødt med kritik fra flere sider, blandt andet på grund af den manglende gennemsigtighed i forbindelse med tilrettelæggelsen af konferencen. Kun lande, der var positivt stemt over for abort blev taget med på råd undervejs, mens lande med en forbeholden indstilling end ikke blev orienteret om, hvordan de kunne tilmelde sig konferencen.

Hertil kom, at Pro-Life-organisationer, herunder også organisationer, som er krediteret til FN, dvs. har tilladelse til at overvære møderne, blev nægtet adgang til konferencen.

Af de 11 landes erklæring fremgår det endvidere, at de ikke kan støtte brugen af tvetydige ord og udtryk, såsom "seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder", hvis betydning der ikke er international

Kenyanerne gav klart udtryk for, at de ikke vil finde sig i FN-styrede forsøg på at påtvinge dem den ene eller den anden form for befolkningskontrol.

Præsident Uhuru Kenyatta: "Vi vil ikke tage imod hvad som helst fra denne konference. Vi vil modarbejde diskrimination, men forkaste alt, hvad der strider mod vores kultur og moral"

om, og som heller ikke tager højde for forbeholdene i Cairo-erklæringen. Her fastslås det nemlig i afsnit 8.25, at *"abort i intet tilfælde må betragtes som en metode til familieplanlægning."*

Det er en paragraf, som FN-bureaukratiet i årene efter har gjort sig de største anstrengelser for at fortrænge.

Endvidere pegede de 11 lande på, at de prognoser for befolkningstilvæksten, som man arbejdede på grundlag af i 1994, viste sig ikke at holde stik. De fleste steder i verden i dag er fertiliteten under det niveau (2 børn pr. familie), der skal til for at erstatte den ældre generation og dermed undgå et faldende befolkningstal. Derfor, sagde de, bør

familieplanlægning ikke blot fokusere på at undgå uønskede graviditeter, men også på retten til at sætte børn i verden.

Folkelig modstand

Modstanden kom ikke kun fra toppen, men i høj grad også fra græsrodderne, som lagde pres på præsident Uhuru Kenyatta med det resultat, at han offentligt distancerede sig fra konferencens ideologiske agenda.

Således blev topmødet også en fiasko for UNFPA og co. i den forstand, at man netop ved at henlægge mødet til et afrikansk land havde kalkuleret med en positiv PR-effekt. Den udeblev.

TR

Direktør for Den Europæiske Centralbank Christine Lagarde

Verden, især den mere velstillede del, har et støt voksende problem ifølge Den internationale valutafond (IMF).

Nej, det er ikke "klimakrisen", der her tænkes på, men "ældrebyrden": det faktum at forbedrede levevilkår og medicinske fremskridt har gjort, at stadig flere mennesker lever langt ud over deres økonomisk produktive alder samtidig med, at fødselstallet er dalende. Som passive modtagere af offentlige ydelser i form af pension og som storforbrugere af sundheds- og socialvæsenet bliver de flere ældre og de relativt færre erhvervsaktive i befolkningen til en tikkende bombe under deres lands økonomi.

José Vināls, én af IMF's førende finansielle rådgivere fra 2009-16, udtalte sig om problemet i disse vendinger: "At leve længere er godt, men det rummer en betydelig finansiell risiko. Det vil koste os mere som enkeltpersoner, virksomheder og regeringer. Derfor må vi fra nu af tage højde for risiciene ved at leve længe, så udgifterne i fremtiden ikke kvæler os."

Ved en senere lejlighed udtalte den nu forhenværende direktør for IMF, Christine Lagarde, følgende på IMF's vegne:

"Ældre mennesker lever for længe, og det udgør en risiko for verdensøkonomien. Noget må der gøres!"

Det tiltag, der ligger lige til højrebænet, nævner IMF ikke: Forbyd den fri abort og støt op om kernefamilien!

Det er ikke rart at tænke på, at ansigtsløse bureaukrater sidder mageligt i deres glas- og stålpaladser og definerer, hvornår du og jeg "har levet for længe", og forsøger at påvirke eller presse regeringer til at følge deres løsningsforslag! Hvilken "Endlösung" har den meget magtfulde, grundigt udemokratiske og svært gennemskuelige Internationale Valutafond mon i tankerne? Skal vi måske tage ved lære af diverse ædle og uspolerede naturfolk, der har sat deres unyttige ældre ud på isflager eller opfordret dem til at begå selvmord eller rent ud har kværket dem? IMF's forslag er knap så drastiske... endnu da!

IMF anbefaler ansvarlige regeringer at forsøge at neutralisere virkningerne af ældrebyrden ved at hæve

pensionsalderen i takt med den øgede gennemsnitsalder. Men dette er ifølge IMF's eksperter langt fra nok. Man må også formindske pensionernes størrelse, forhøje pensionsindbetalingerne over skatten, opfordre til, at alle tegner private pensionsforsikringer. Ikke nok med det! Det foreslås også, at ældre med friværddi i egen bolig tvinges til at "spise den op", hvorefter ejendommen overtages af banken ved dødsfald.

Andre tiltag, der kan afhjælpe problemet ifølge IMF er øget indvandring og endnu flere kvinder på arbejdsmarkedet. Men det tiltag, der ligger lige til højrebænet, nævner IMF ikke: Forbyd den fri abort og støt op om kernefamilien! Her er da den eneste humane og fornuftige løsning på ældrebyrdens problem! Den er jo en logisk konsekvens af den seksuelle revolution og deraf følgende voldsomme dyk i fødselsraten. Men her er IMF helt på linje med FN's befolkningspolitik: Lad os for klodens og klimaets skyld ikke fostre endnu flere mennesker! IMF kan kun råde og anbefale, men følger stater ikke IMF's direktiver, skal de næppe regne med at kunne låne penge af fonden, når deres økonomi er i krise.

Det så ikke ud til, at Senör Vinals eller Madame Lagarde bekymrede sig om, at IMF's forslag til imødegåelse af "aldringstruslen" ville blive opfattet af de ældre som en alvorlig trussel mod deres fremtidige ve og vel. Men nu er der heller ikke meget af alt det, der debatteres og besluttes i disse internationale fora, der når ud til offentligheden, og ingen af de herrer og damer i IMF er jo nogensinde på valg!

Stadigt flere lande i den vestlige verden indfører imidlertid eutanasi på helt demokratisk vis. Der udøves et ganske stort pres fra medier, interesseorganisationer og globale eliter på den offentlige mening for at få frivillig eutanasi til at fremstå

som en "menneskeret". Kombineret med IMF's forslag til forringede levevilkår for de aldersudfodrede ville yderligere udbredelse af eutanasi unægtelig nok reducere vægten af ældrebyrden ganske betragteligt, for hvor mange ønsker at blive "for gamle" i et samfund, der anser én for at være en parasit og byrde?

At mennesker kan have en værdi for sig selv, familie, venner og andre ud over deres økonomiske værdi som arbejdskraft og forbrugere, går selvfølgelig over en økonomisk institution som IMF's forstand.

Men måske er der også i alderdommen forskel på folks værdi? Alle er lige med hensyn til alderdom og død som livsvilkår, men nogle er nok mere lige end andre. Kan de rige seniorer, der ikke er så afhængige af statslig pension og offentlige ydelser og omsorg blive "for gamle"? Mon ikke det kun er de økonomisk dårligere stillede ældre, der langt udgør flertallet, der kan blive "for gamle" i IMF's kyniske optik? Som så mange andre tiltag, der udgår fra magtfulde internationale organisationer, bliver det næppe eliterne, men de mange – i dette

tilfælde de ikke formuende ældre – der kommer til at betale regningen både økonomisk og menneskeligt for, at "der bliver gjort noget"!

Christine Lagarde er i år blevet chef for Den Europæiske Centralbank. Vi må formode, at hun har taget sine holdninger til "ældreproblemet" med sig i sit nye topjob. Madame fylder snart 64 år, og man kan ikke lade være med at spørge sig selv, om hun nu også har sat en deadline for, hvornår hun har levet for længe?

JMJ

Klima-alarmisme og befolkningspolitik

Siden hypotesen om AGW (menneskeskabt global opvarmning) blev promoveret af FN og kritikløst propageret videre af massemedierne, har aborttilhængere over hele verden fået et nyt våben i deres arsenal, ja, i sandhed et masseødelæggelsesvåben!

Mennesket må nu omdefineres som "det i særlig grad CO₂-producerende dyr" Under forudsætning af, at CO₂ er hovedårsagen til kommende altødelæggende klimaforandringer, må mennesket være klodens skadedyr nr. 1! Fint at indføre vedvarende energi og spise mindre kød og genbruge, men klimakrisen kan kun løses, hvis vi alle griber om ondets rod: befolkningstilvæksten – i hvert fald hvis vi skal tro FN's eksperter. Den skal ikke blot gå i 0, men i kraftig minus.

"Reproduktiv sundhed" eller affolkningsagendaen har imidlertid siden FN's grundlæggelse været et kerneanliggende for denne udemokrati-

ske globalistiske organisation, og det lang tid før "klimakrisen" bød sig belejligt til ... eller blev opfundet. De bagvedliggende motiver for denne politik er lidt uklare, men kan til dels nok findes i socialdarwinismen og eugenikken, der allerede fra midten af det 19. århundrede advarede mod uhæmmet vækst af "mindre egnede" eksemplarer af menneskearten på bekostning af de "bedre egnede" og genetisk begunstigede. Jvf. sidste nr. af RFMnyt: "Tema – Sekulariseringens følger".

FN har før råbt "ulven kommer!". I 1970'erne var det en nært forestå-

ende global hungerkatastrofe, der ifølge FN's eksperter truede, hvis ikke befolkningerne, især i ulandene, hørte op med at formere sig som kani-ner. Den katastrofe blev der som bekendt ikke noget af, selv om befolkningstilvæksten fortsatte uhæmmet!

Men nu "lysner det" måske. Klimatruslen vil nok vise sig mere effektiv end hungertruslen!

At argumentere for fri abort ud fra en feministisk agenda som f.eks. "kvindens ret til at bestemme over sin egen krop" eller ud fra samfundsøkonomiske hensyn i verdens fattigere nationer, har der længe været tradition for i FN-regi. Men endnu større slagkraft er der p.t. i FN's og pro choice-bevægelsens "videnskabeligt" funderede advarsel om, at Jordens undergang truer i form af klimaets overophedning, hvis ikke "aborten, den bliver fri" i hele verden og nærmest påtvinges alle nationer. I det perspektiv er Kinas étbarnspolitik (nu opgivet til fordel for tobarnspolitikken) noget

nær et drømmescenarie for klimaalarmisterne i tæt alliance med abortindustrien.

Nu har de "kinesiske metoder" næppe store chancer for at blive anvendt i (stadigt) frie nationer, men i takt med, at klimahysteriet vinder indpas i befolkningerne i kraft af non stop skræmmekampanjer, vil "hensynet til klimaet" i stigende grad kunne legitimere og undskylde aborter i kvinders egne øjne og i omgivelsernes øjne give dem et skær af hellige ofre. En yderligere nedgang i fødselstallet vil kunne nås ad frivillighedens vej eller om nødvendigt ved hjælp af omgivelsernes sociale pres.

Det lyder da også meget bedre, at sige: "Jeg fik en abort for klimaets skyld!" end: "Jeg ville hellere realisere mig selv end opfostre flere unger!" Kvinder, der får mere end to børn, vil ikke længere kunne undskylde sig med, at de er undertrykte ofre for patriarkalsk dominans, ligesom fædre såvel som mødre heller ikke vil kunne påberåbe sig uvidenhed om de destruktive følger for klimaet, som deres uansvarlige brug af deres "reproduktive potentiale" i givet fald vil føre til.

I alle tilfælde er sammenkoblingen af kampen for klimaet med presset for stærkt udvidet befolkningskontrol og "reproduktiv sundhed" ved at blive den største udfordring for verdens pro life-organisationer. I medierne og af pro choice-bevægelserne vil de paradoksalt nok blive beskyldt for at ville ofre vore børns og børnebørns fremtid, netop fordi de vil forbyde eller begrænse abort mest muligt!

At ville redde ufødte børn fra at blive aborteret vil set med deres øjne medvirke til, at man udsætter fødte børn for klimakatastrofen, for som klimahelgenen Greta Thunberg og 11.000 eksperter (blot ikke på klima!) profeterer*, har vi kun 10 år til at redde Jorden fra undergang.

De eneste reelle ofre for "klimakrisen" ender måske med at blive de børn, der ikke fik lov til at blive født på grund af den blinde tro på klimaskatologien og dens forkyndere!

Husk på, vi bliver 80.000 flere nye mennesker om dagen! Selv om vi ikke som Greta er begavet med evnen til fysisk at kunne se CO₂, forventes det af os, at vi i det mindste kan fornemme, hvordan temperaturen stiger ubønhørligt dag for dag.

Forbehold

Der er imidlertid langt fra den enighed om "klimakrisen" blandt virkelige eksperter på området, som FNs klimapanel, der er et politisk organ, og massemedierne vil have os til at tro .

I historisk tid har klimaet varieret mellem varmere og køligere perioder. I middelalderen, skønner forskerne, var gennemsnitstemperaturen højere end i dag. Så indtraf den "lille istid", som vi først er kommet ud af i de seneste hundrede til halvandet hundrede år. I begyndelsen af '80erne varslede eksperter om faren for en ny istid. Det blev ikke til noget! Som Storm P. sagde: "Det er svært at spå, især om fremtiden".

Mon ikke det kommer til at gå som med alle hidtidige dommedagsprofetier, hvad enten de kommer fra fanatiske religiøse sekter eller FNs eksperter: den ventede, håbede eller frygtede apokalypse indfinder sig ikke! Men i mellemtiden har dommedagsprofeterne formået

at manipulere masserne til deres egen fordel. De eneste reelle ofre for "klimakrisen" ender måske med at blive de børn, der ikke fik lov til at blive født på grund af den blinde tro på klima-eskatologien og dens forkyndere!

Det er ikke denne artikels primære sigte at afklare, om vi mennesker er ansvarlige for "klimakrisen", og hvorvidt der virkelig er en akut krise, som truer kloden, men blot at påpege, hvordan klimaalarmismen mobiliseres til at facilitere abort- og affolkningsstrategien, og at dette i sig selv giver grund til bekymring.

Netop derfor påhviler det alle, der er engagerede i kampen mod fri abort at sætte sig grundigt ind i klimaproblematikken og de bagvedliggende agendaer og ikke blot lægge øre til den officielle propaganda. Denne accepteres alt for ukritisk af vore kære politikere, hvad enten de handler i god tro eller blot spekulerer i, at der er stemmer at hente, hvis man er "klimavækket". Følgen er, at relevante klimaskeptiske spørgsmål nærmest er blevet forbudt i det offentlige rum, og at ingen etablerede politikere derfor vil risikere at blive beskyldt for "klimabenægtelse".

Klimaalarmismen truer ikke blot de ufødte børn, men snart sagt alle sider af vores tilværelse. FNs bureaukrater vil hellere end gerne finde et klimapåskud til at regulere vores adfærd ned i de mindste detaljer.

Det implementeres i denne tid ved EUs og vore nationale regeringers mellemkomst i et stadigt accelererende tempo, efter at man nu også er blevet i stand til at påberåbe sig de skræmte befolkningers egne insisterende opfordringer!

JMJ

* Det viste sig, at de 11.000 "eksperter" langt fra alle havde nogen ekspertise inden for klimaforskning. Det siger ikke så lidt om klimalobbyens arbejdsmetoder og manglende troværdighed.

Er abort nødvendig for at forhindre overbefolkning?

Det spørgsmål besvarer lederen af Population Research Institute, **Steven W. Moshier** i sit seneste nyhedsbrev på denne måde:

”Står verden virkelig over for en overbefolkningskrise? Og ville det i bekræftende fald være moralsk forsvarligt at abortere et stort antal mennesker for at imødegå krisen?

Det siger sig selv, at massedrab er en forbrydelse mod menneskeheden og derfor aldrig bør tages i brug for at løse et sådant problem. Ville du, uanset om der er overbefolkning eller ej, gå ind for at udslutte en hel befolkningsgruppe, f.eks. ældre, helt unge eller kvinder og mænd, der tilhører en bestemt race eller kultur? Selvfølgelig ikke.

Og dog er der nogen, som ikke blot går ind for massedrab på ufødte børn, men også udfører dem. Alt sammen under påskud af at ville bekæmpe det, de kalder overbefolkning.

Tag f.eks. Kina, som jeg kender en del til. Den kinesiske regering praler af, at den har udsluttet 400 millioner af sin befolkning i løbet af de sidste 40 år. Jeg har selv været vidne til, at statsansatte læger udførte tvangs-aborter og tvangssterilisationer på kvinder, som i visse tilfælde kun var få uger eller dage fra at skulle føde.

Disse grusomheder blev angiveligt begået for at bekæmpe overbefolkning.

I mange udviklingslande fra Indien til Indonesien er millioner af ufødte børn – især piger – blevet aborteret i overbefolkningens navn. Men selv om det var sandt, at jorden er overbefolket, ville likvideringen af så mange mennesker – hver især en unik og derfor uerstattelig skabning – være den største tragedie i verdenshistorien.

Men der er ikke nogen overbefolkning. Overbefolkning er en myte. Verden har plads til os alle og er ikke ved at løbe tør for ressourcer.

Tag f.eks. fødevarer. Der er i øjeblikket 7½ milliarder mennesker på jorden, men vi kunne sagtens brødføde det dobbelte antal med de dyrkningsmetoder, vi råder over i dag. Siden ”den grønne revolution” i 1970’erne har vi produceret stadigt flere fødevarer på stadigt mindre arealer, og mennesker har i dag mere at spise end nogensinde før.

Er der fortsat nogen, der sulter? Vist så, men det skyldes ikke en global mangel på fødevarer. Det skyldes korrupte regeringer, dårlige distributionssystemer og krige og sociale uroligheder.

Med den viden, vi har i dag, kan vi med sikkerhed konstatere, at verden ikke trues af overbefolkning, men tværtimod af, at vi bliver alt for få.

Rundt omkring i verden er fødselsraterne i frit fald, og arbejdsstyrken bliver til stadighed mindre, mens antallet af ældre stiger. Det har ført til økonomisk stagnation i lande som Japan, som i årevis har været

Der er ikke nogen overbefolkning. Overbefolkning er en myte. Verden har plads til os alle og er ikke ved at løbe tør for ressourcer.

ramt af et faldende befolkningstal. Svaret på verdens såkaldte ”befolkningsproblem” er ikke at abortere børn, det er at få børn! Som David Brooks* skrev i New York Times:

”I årtier har man taget udvikling og økonomisk vækst for givet og betragtet befolkningsvæksten som et problem. Nu er vi havnet i den modsatte grøft, hvor unge mennesker er blevet en mangelvare. I det 21. århundrede risikerer USA blive en leder, som ældes langsomt i en verden, der ældes hurtigt.”

Overbefolkning er ikke alene en myte, den er også en myte, der dræber. I det 21. århundredes verden har vi brug for flere børn, ikke færre. Det løser vi ved at afskaffe abort.

* David Brooks: amerikansk samfundsbattør, der bl.a. skriver en klumme i New York Times.

Post abort-syndromet

Ny forskning kaster lys over de psykiske følger af abort

I maj 1999 afholdt RFM et symposium i København om post abort-syndromet med indlæg fra blandt andre psykiateren professor Patricia Casey fra University College Dublin i Irland.

Et tabuemne

På det tidspunkt var enhver tale om psykiske følger af abortindgreb endnu et tabu på disse breddegrader. Lægerne fastholdt stædigt, at risikoen for psykiske komplikationer var yderst beskedent.

Det byggede de hovedsageligt på en undersøgelse fra 1975, hvor amerikaneren Henry P. David sammen med to danske læger, Erik Holst og Niels Rasmussen, havde undersøgt, hvor mange kvinder der blev indlagt til psykiatrisk behandling i op til tre måneder efter et abortindgreb. Konklusionen var, at det kun drejede sig om 2 pct.

Det resultat stillede man sig så tilfreds med i de følgende år – uden at spekulere over det problematiske i, at undersøgelsen – trods sit omfattende materiale – som nævnt kun gjorde rede for de første tre måneder efter indgrebet. I dag ved vi, at der kan gå op til et år eller mere, før symptomerne indfinder sig.

Endvidere gjorde undersøgelsen ikke rede for, hvor mange kvinder, der efterfølgende var blevet behandlet ambulant – altså uden hospitalsindlæggelse – ligesom man heller ikke kunne vide, hvor mange der ikke havde søgt professionel hjælp, men i stedet havde valgt at lide i stilhed.

De fire faser

Patricia Casey kunne imidlertid med henvisning til den på det tidspunkt 10 års seneste forskning fortælle os om de fire mest almindelige faser, en kvinde oplever efter en abort:

1. I de første måneder føler kvinden lettelse over, at det dilemma, hun har stået i, nu er overstået. Barnet er væk, og livet kan fortsætte, som om intet var hændt.

2. Men allerede inden tredje måned oplever 80 pct. en krise, hvor de kommer i tvivl om, hvorvidt det var den rigtige beslutning, de traf. De fleste klarer sig igennem uden professionel hjælp i løbet af en måned eller halvanden og får ikke senere alvorlige symptomer.

3. Tilbage står 10-20 pct., som udvikler alvorlige depressioner, eller

4. hyppigt oplever *reactivated mourning*, dvs. at "sorgen" vender tilbage med fornyet kraft.

De to sidste faser er begge behandlingskrævende og bør ikke forveksles med almindelige humørsvingninger, som vi alle kender til.

Hvem har størst risiko for at blive ramt?

Det spørgsmål besvarede Patricia Casey således:

"Hvad er de mest almindelige argumenter for at råde en kvinde til at vælge abort? At hun er for ung til at blive mor, at hun ikke har støtte fra sit sociale netværk: forældre, partner, venner ... at hendes selvværd er lavt, eller at hun har en fortid som psykiatrisk patient. Men netop disse faktorer er de tungeste risikofaktorer for at udvikle et post abort-syndrom.

Der er med andre ord ingen psykiatrisk begrundelse for at råde en kvinde til at vælge abort."

Den seneste forskning

I begyndelsen af november fik vi resultaterne af en ny amerikansk landsdækkende undersøgelse, der overraskende viser, at 20 pct. af alle aborter er uønskede.

Det skal forstås således, at de pågældende kvinder på et tidligere tidspunkt i graviditeten har udtrykt glæde over at skulle have et barn, men at de senere har skiftet mening på grund af ændrede omstændigheder.

Disse ændrede omstændigheder er især manglende opbakning fra omgivelserne. 64 pct. af kvinderne fortæller, at de har følt sig presset til at vælge abort af andre mennesker, typisk af partneren, forældrene, arbejdsgiveren eller sågar af sundhedspersonalet.

Dernæst bekræfter undersøgelsens data, at netop de kvinder, der som udgangspunkt ikke ønskede at abortere, har større risiko for at opleve psykiske komplikationer. F.eks. har de en 94 pct. højere risiko for at blive hjemsoget af selvmordstanker og en 270 pct. højere risiko for at bukke under for alkoholisme eller stofmisbrug.

Det siger sig selv, at undersøgelser af denne art, hvor det drejer sig om at måle og veje et så u håndgribeligt fænomen som psykiske komplikationer, næppe kan undgå til en vis grad at være påvirket af den enkelte forskers personlige holdning til abort. Er man *pro-choice* vil man måske være tilbøjelig til at nedtone abortens rolle i patientens problemer, mens man omvendt, hvis man er *pro-life*, vil kunne mistænkes for at overdrive betydningen af abortindgrebet i det samlede sygdomsbillede.

Hertil kommer, at det kun er omkring halvdelen af kvinderne, der har ønsket at deltage i undersøgelsen og fortælle om deres reaktioner

på abortindgrebet. Her er det typisk kvinder, der ikke i særlig grad har følt sig berørt af indgrebet, der er villige til at lade sig interviewe, og som derfor ikke nødvendigvis udgør et repræsentativt udsnit af samtlige aborterende kvinder.

Begge disse faktorer har man forsøgt at tage højde for i undersøgelsen. Hvad den førstnævnte angår, er det interessante at konstatere, at de to fløje trods uenigheder begge i denne og andre undersøgelser anerkender, at *nogle* kvinder oplever abortindgrebet som et traume.

Et meget sigende vidnesbyrd

Sagen er, at det i de seneste år nærmest er blevet umuligt at fastholde, at en abort er et på enhver måde ukompliceret indgreb. Det skyldes, at stadigt flere kvinder træder frem og fortæller om, hvad de har været igennem efter en abort.

Det vakte især opsigt, da Elisabeth Møller Jensen, leder af forskningsbiblioteket KVINFO talte ud om sine egne oplevelser efter et abortind-

greb i Weekendavisen (den 2.-8. juli 1993). Her sagde hun blandt andet:

"De personlige omkostninger ved at få en abort er utroligt undervurderet. På den ene side får man at vide af lægerne og sine omgivelser, at det er ingenting – på den anden side har man selv en følelse af tab og af at begå mord. Der er ingenting at hænge de følelser op på - de bliver ikke accepteret."

Og som en forklaring på den manglende åbenhed om spørgsmålet, sagde hun:

"Ingen har lyst til at række de religiøse mørkemænd, der bekriger abortloven, en hjælpende hånd. Ingen har lyst til at bane vejen for den stærke internationale anti-abortbølge, derfor hersker der streng selvjustits blandt tilhængerne her i landet: Abort er godt – kritik er reaktionært!"

Artiklen sluttede med ordene:

"Tavshed er måske den dumme og farligste reaktion, når det drejer sig om liv og død."

TR

Sidste nyt: Europaparlamentet tager afstand fra polsk lov, der vil beskytte børn mod pædofili

Over 400 af Europaparlamentets 751 medlemmer har stemt for en resolution, der tager afstand fra et polsk lovforslag, "Stop pædofili", som går ud på at beskytte mindreårige mod seksuelle misbrug.

Lovforslaget vil, såfremt det bliver vedtaget i det polske parlament, komme til at betyde, at man i børneinstitutioner og skoler ikke længere vil skulle rette ind efter det undervisningsmateriale, som er udarbejdet af WHO og det tyske føderale Center for Sundhedsoplysning (BZgA), som blev indført i Polen i 2013.

Ifølge retningslinjerne for dette undervisningsprogram skal børn fra 0-4 år informeres om onani og glæden ved at røre ved deres egen krop.

Børn fra 4-6 år skal lære, hvordan de kan udtrykke deres seksualitet og seksuelle følelser samt opleve nydelsen ved onani.

Børn fra 6-9 år skal lære om forskellige former for samleje og prævention, og børn fra 9-12 instrueres i at bruge kondomer og lære, hvordan de håndterer deres seksuelle debut.

Endelig forventes det af børn fra 12 til 15 år, at de er i stand til at tale

frit til hinanden om deres seksuelle lyster med henblik på at få et trygt og velfungerende seksualliv.

Vedtages forslaget, vil personer, som promoverer sex blandt mindreårige – aldersgrænsen er 15 år i Polen – risikere fængsel i op til 3 år.

Tilhængere af forslaget har gjort gældende, at Europaparlamentet ikke har ret til at gribe ind i Polens interne forhold – herunder seksualundervisningen. Nu mangler vi så bare at se, om det polske parlament vælger at stå fast eller bøje sig for europaparlamentarikerne.

Om samfundets udvikling

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

**Et samfund, der dræber sine børn, har mistet
både sin sjæl og sit håb.**

**RFM's bestyrelse og redaktion
ønsker alle vore trofaste læsere
en glædelig jul og et velsignet nytår
med en hjertelig tak
for bidrag og opmuntrende ord
i 2019.**

**Vi gør igen for en ordens skyld opmærksom på,
at gaver til RFM ikke kan trækkes fra i skat,
men så meget desto mere vil blive modtaget
med taknemmelighed.**